

**Presentatrice
Stella Gommans**
na het verlies van
haar grote liefde

**'IK STA NOG
STEEDS NIET
OPEN VOOR
EEN ANDERE
MAN, JEROEN
IS NOG TE
VEEL BIJ ME'**

PRESENTATRICE STELLA GOMMANS REIST VOOR HAAR WERK NAAR DE MEEST FANTASTISCHE PLEKKEN TER WERELD. TOCH IS HET SOMS EENZAAM THUISKOMEN, WANT HET GEMIS VAN HAAR VRIEND JEROEN MUSPER IS GROOT. OP 26 AUGUSTUS 2007 OVERLEED HIJ OP 35-JARIGE LEEFTIJD AAN MDS, EEN VORM VAN LEUKEMIE.

“De dag dat we te horen kregen dat Jeroen ziek was, trokken we tijdens een etentje in ons favoriete restaurant de champagne open. Dat klinkt misschien raar, het was ook dubbel, maar we proostten erop dat we gingen vechten. Die ziekte kregen we wel klein. Natuurlijk zeg je dat tegen elkaar. Het geeft je het gevoel dat er iets te winnen valt, hoop. Maar het is een ongelijke strijd. Want als je verliest, wil dat niet zeggen dat je niet hard genoeg gevochten hebt. ‘Alles komt altijd goed,’ zei Jeroen vaak. Maar daar heeft hij deze keer helaas geen gelijk in gehad.

Ik ontmoette Jeroen in 2006 tijdens mijn werk, hij was cameraman. We hadden direct een klik met elkaar, maar verliefd werden we niet meteen. In eerste instantie had ik er gewoon een maatje bij, iemand met wie ik kon praten over ‘de zin van het leven’, maar met wie ik ook slap kon ouwehoeren. Naarmate we meer samenwerkten en onze gesprekken inten-

ser werden, merkte ik dat ik hem leuker begon te vinden. In gedachten heb ik hierover veel gesproken met mijn vader, die in de zomer van 2004 overleden is aan de gevolgen van kanker. Op zijn sterfbed beloofde hij me dat ik alleen maar aan hem hoeft te denken en dat hij er altijd voor me zal zijn met vaderlijk advies. Daar stond ik dus voor mijn altaartje thuis met kaarsen en foto's, briefjes en andere waardevolle spullen van papa. “Vind jij Jeroen ook leuk? Moet ik 'm zeggen dat ik hem leuk vind? Hoe pak ik dit aan?”

Die week kwam Jeroen me zelf het antwoord geven, zo voelde ik dat. 's Avonds ging ineens de deurbel en daar stond hij. Met z'n handen op z'n rug, een beetje verlegen glimlachend. De verliefdheid bleek wederzijds. Met de fles rode wijn en de broodjes met UNOX-worst die hij had meegebracht, hebben we een geweldige avond gehad. Dat was het begin van onze relatie.

Jeroen heeft me laten zien wat echte liefde is. Hij was er onvoorwaardelijk voor me. Niks was hem ooit te veel. Of hij nou een

‘Onze relatie begon met rode wijn en een broodje rookworst’

lange draaidag achter de rug had of net terugkwam van een reis, hij kwam naar mij in Amsterdam. Al was het midden in de nacht. Ik verklaarde hem soms voor gek, want hij woonde in Hilversum en moest de volgende dag soms vroeg beginnen. Maar daar wilde hij niks van weten. We zaten vol op onze roze wolk en waren niet van plan om er de komende tachtig jaar van af te komen. Maar het liep totaal anders.

Sinds een paar maanden had Jeroen last van ‘geruis’ in zijn hoofd. Alsof je het bloed door je hoofd kon horen pompen, zei hij. Natuurlijk wuifden we dat weg: hij maakte lange dagen, sliep te weinig. Enkele weken later waren we bij mijn moeder in Limburg. Jeroen voetbalde buiten met mijn nichtjes, maar kwam na vijf minuten al terug. Hij was totaal uitgeput en zag lijkleek.

's Avonds in de auto naar huis hadden we het erover dat een bezoek aan de huisarts geen slecht idee was. We besloten ook om allebei een volledige check te laten doen. Iets wat niet in Nederland kan, maar wel in Duitsland. Niet lang daarna kregen we allebei een scan en lieten ons uitgebreid onderzoeken. De uitslag van het bloedonderzoek kregen we een week later thuisgestuurd. Daarin stond dat Jeroen zijn bloed toch ook even door een arts hier moest laten nakijken, want de waarden waren afwijkend. Misschien naïef, maar op dat moment dachten we totaal niet aan vreselijke ziektes. Het was vast ijzertekort, misschien een extra zakje bloed en dan was hij weer de oude.

Toen de huisarts Jeroens bloedwaarden bekeek, geloofde hij niet wat hij zag. Even

daarvoor was Jeroen nog in het buitenland geweest om te draaien. Maar met deze bloedwaarden zou hij eigenlijk al bekaft moeten zijn als hij een trap op liep. Er werd meteen een afspraak gemaakt in het AMC. Maar daarvóór belandden we al in het ziekenhuis.

We waren uit eten geweest en toen we thuiskwamen, stortte Jeroen in. Hij was doodmoe van traplopen naar zijn appar-

Stella met haar goede vriendin Marjolijn

WIE IS STELLA?

De wieg van Stella Gommans stond in Venray, ze werd geboren op 9 september 1971. Ze was onder andere te zien als presentatrice van **Bestemming Nederland**, **Jetsetters** en **House Vision**. Ook acteerde ze in bijvoorbeeld **Onderweg naar Morgen**. Achter de schermen is ze ook actief: ze produceert, schrijft teksten en spreekt ze in. Verder fotografeert ze voor het magazine van **The Taste of Life**, het programma dat ze momenteel presenteert. Meer over Stella: www.stellagommans.nl.

tement op de tweede verdieping en had pijn op z'n borst. Maar hij wuifde dat weg en zei: 'Ik moet volgende week toch naar het ziekenhuis.' Reddeloos zat ik naast hem op de bank. Wat gebeurde er in godsnaam? Moesten we maar even langs de eerste hulp? Op zo'n moment wil je niet geloven dat er echt iets ernstigs aan de hand is, maar we besloten toch langs het AMC te gaan. Daar werd hij kort onderzocht en weer naar huis gestuurd. Als het niet goed ging, mocht hij meteen terugkomen. Met een dubbel gevoel, maar toch enigszins opgelucht lagen we later die avond in ons eigen bed.

Maar de volgende dag werd Jeroen weer niet lekker en belandden we opnieuw bij de eerste hulp. Er werd snel besloten hem op te nemen en nieuw bloed te geven. De dag erna werden verdere onderzoeken en een beenmergpunctie gedaan. Toen ik hem die ochtend zag, was hij al een stuk opgeknapt, dat nieuwe bloed had hem goed gedaan.

Toen de uitslagen van de punctie en van het bloed binnen waren, vroeg de dokter of ze ons even kon spreken, in een aparte ruimte. Nu krijgen we te horen dat het allemaal wel meevalt, dacht ik. Maar dat

Jeroen heel rustig vragen of er een overlevingskans was. Die was er wel, zei de arts, maar het klonk niet erg overtuigend. Er moesten meer onderzoeken worden gedaan. Al een paar dagen later werd Jeroen verwacht voor zijn eerste chemo.

Vanaf dat moment werd ons leven totaal anders. We kwamen in een soort achtbaan terecht, het ging allemaal heel snel.

ging niet goed met hem. Hij had koorts en werd steeds zieker. Na onderzoek bleek dat hij een bacterie in zijn longen had. Ik vond het vreselijk dat ik nu niet bij hem kon zijn. Gelukkig ging ik de volgende dag naar huis en zou ik hem zien.

Op weg van Schiphol naar het ziekenhuis kreeg ik een sms met 'Rij voorzichtigttttig'.

'Mijn zus is er altijd voor me. Als ik het even niet meer weet, stapt ze in de trein en komt ze naar me toe'

Ons hele leven speelde zich af in en rond het AMC. Jeroen kreeg zijn chemokuren in het ziekenhuis en ik zocht hem zo veel mogelijk op. Een paar dagen na zo'n kuur mocht hij naar huis. De tijd die we thuis doorbrachten, was de ultieme quality time. We aten samen dozen vol ijsjes, raketjes. Die verzachtten zijn keel, waar hij last van had door de chemo. En we keken dvd's, boxen vol met de serie 24. Natuurlijk praatten we ook veel. Over de ziekte, maar ook juist over alledaagse dingen. Niet één keer kon ik Jeroen betrap-

En even daarna een andere sms met typefouten. In het ziekenhuis werd me verteld dat Jeroen hoogstwaarschijnlijk ook nog een hersenvliesontsteking had. Dat was verschrikkelijk, want daardoor kon hij niet meer goed denken. Hij was verward en stelde rare vragen, zoals: 'Hoe is het nou met Paul de Leeuw?' Ik had geen idee waar hij het over had. Ook was hij soms afwezig, dan reageerde hij niet of nauwelijks. Of hij had niet eens door dat ik bij hem was.

Enkele dagen later was het nog niet veel beter. Terwijl ik aan zijn bed zat en probeerde een gesprek met hem te voeren, kreeg hij een epileptisch insult. Ik heb moord en brand geschreeuwd. Binnen de kortste keren was de kamer gevuld met artsen en verpleegkundigen. Het was alsof de grond onder me vandaan zakke, ik was bang dat ik hem ging verliezen.

Hij werd opgenomen op de intensive care, waar hij minstens een nacht zou blijven ter observatie. Als een wonder werd ik de volgende ochtend vroeg gebeld met de mededeling dat Jeroen van de IC af mocht, terug naar de andere afdeling. Met een

'Ik was bang, maar hield me vast aan Jeroens optimisme'

bleek niet zo te zijn. Ze vertelde dat Jeroen MDS had, een zeldzame bloedziekte, waarvan je kunt zeggen dat het een voorloper is van leukemie. Het is niet te omschrijven wat er op zo'n moment door je heen gaat. Het klinkt cliché, maar het voelde alsof we in een slechte film waren beland. Ik hoorde

pen op onzekerheid of angst. Hij bleef positief. Ik was vanzelfsprekend bang, maar ik hield me vast aan Jeroens optimisme. En ik wilde sterk blijven voor hem.

Voor mijn werk was ik eind juli een paar dagen in Italië toen Jeroen me belde. Het

slagroomsoesjes en een doos ijsjes ben ik naar het AMC gescheurd. Jeroen kon zich niks van alle consternatie herinneren.

Maar de blijdschap was van korte duur. Op een nacht ging de telefoon. Het ging niet goed en ik moest komen. Jeroens bloedwaarden waren weer te laag en de artsen wilden onderzoeken hoe dit kwam. Er waren longfoto's gemaakt om uit te zoe-

tje op zouden drinken, want we waren ervan overtuigd dat de artsen dit konden verhelpen.

Jeroen zou later die dag uit narcose gehaald worden, maar hij is nooit meer echt 'bij' geweest. Anderhalve week lang lag hij nog op de intensive care en de situatie

'Het is soms die aai over mijn bol waaraan ik zo'n behoefte heb'

ken welk virus hij had. Hij moest toch terug naar de IC. Jeroen probeerde eronder uit te komen, verzekerde de arts dat het al beter met hem ging en dat het morgen helemaal goed zou zijn. De arts keek het nog even aan, maar toen Jeroens bloedwaarden niet verbeterd waren, was opname op de IC echt noodzakelijk. Die nacht sprak Jeroen voor het eerst zijn angst uit. 'Hoe kan dat nou verdomme, wat gebeurt er toch allemaal met me?'

Op de vroege zaterdagochtend was het zover, Jeroen moest naar de intensive care, de artsen wilden niet langer wachten met onderzoeken wat er precies aan de hand was. Samen met zijn beste vriend en de vrouw van zijn vader begeleidden we hem. Aan de lange, steriele gangen leek geen einde te komen.

Om Jeroen te onderzoeken, moesten ze hem onder narcose brengen. Hij vond het wel spannend, dat had hij nog niet eerder in zijn leven meegemaakt. 'Breng mij maar naar Hawaï', zei hij nog. Even daarvoor hadden we ons laatste gesprek, maar dat ik wist ik toen nog niet. We verklaarden voor de zoveelste keer de liefde aan elkaar. En we spraken af dat we er later nog een-

bleef maar verslechteren. Zijn ademhaling werd in stand gehouden door een machine. Mijn grootste angst werd werkelijkheid. Dagen zaten we met familie en vrienden aan zijn bed. De ene dag ging het een klein stapje vooruit, de volgende een grote stap terug. De nacht dat ik besloot te blijven slapen met een vriendin bleek de laatste nacht. Toen ik de volgende ochtend in pyjama naar zijn kamer ging, dacht ik echt dat het wel weer een stukje beter ging. Anders hadden ze me toch wel geroepen die nacht? Ik bleef hopen, ik was er nog steeds van overtuigd dat Jeroen

'Ik praat nog steeds tegen hem. Gewoon, thuis, alsof hij bij me is'

beter zou worden.

Toen ik bij hem kwam, ratelden de machines op volle toeren en vertelden de artsen dat zijn nieren niet meer functioneerden. Ze stonden met hun rug tegen de muur. Die middag is hij, omringd door zijn ouders, beste vrienden en mijzelf, overleden, om drie voor half vier.

Ik was zo intens verdrietig, het voelde alsof ik verdoofd was. Vanaf dat moment gebeurt er iets raars: je gaat in de 'productie-modus'. Het lijkt alsof er maar even tijd is voor verdriet, er moet zo veel geregeld worden. Enkele dagen voor de uitvaart vroeg Erwin, Jeroens vader, of ik Jeroen nog wilde zien nu hij opgebaard lag. Ik was eerst bang dat het mijn herinnering aan hem zou verstoren, maar dat was gelukkig niet zo. Samen met Erwin ben ik toch gegaan. Daar lag hij. De ziel was eruit, maar Jeroen was prachtig. Zo mooi. Wat moet er aan de hemelpoort een super knappe vent hebben gestaan!

Iedereen die iemand verloren heeft, zal weten hoe zo'n periode verloopt: in een roes gaat het aan je voorbij. Het voelt als een verdoving, eentje die steeds meer uitwerkt. Het verdriet blijft. Het wordt niet minder, maar het went wel. Vreemd genoeg ervaar ik dit jaar als zwaarder dan het vorige. Mijn huilbuien komen onverwacht, ik ben soms zo kwaad omdat ik het allemaal niet begrijp. Natuurlijk heb ik veel lieve mensen om me heen die ik dag en nacht mag bellen, maar toch werkt het niet altijd zo. Het is soms die aai over mijn bol of de arm om me heen waaraan ik zo'n behoefte heb.

Ik mis Jeroen nog elke dag. Als ik thuiskom

van een prachtige reis voor **The Taste of Life** of een avond ben weggeweest met vrienden zou ik niets liever willen dan mijn verhalen met hem delen. Maar daar heb ik zo mijn manier op gevonden: ik praat nog steeds tegen hem. Gewoon, thuis, net alsof hij bij me is. Ik droom ook vaak van Jeroen. Dan houden we elkaar

stevig vast. De volgende dag loop ik dan rond met een glimlach van oor tot oor. Het voelt dan alsof ik hem toch weer even heb kunnen zien.

Ik praat veel over mijn verdriet met mijn oudere zus. Ze is er altijd voor me. Als ik het even niet meer weet, stapt ze in de trein en komt ze naar me toe. Dat geldt ook voor mijn vriendinnen. Een van hen had laatst mijn hele balkon mooi gemaakt. Met een boeddhabeeldje en leuke plantjes. Daar gaat mijn hart sneller van kloppen.

Inmiddels ben ik met Jeroens beste vriend druk bezig om Jeroens productiebedrijf Motionview voort te zetten. Het is fijn dat ik in zijn geest met iets bezig kan zijn. Ik heb ook zijn hele ziekteperiode vastgelegd in een videodagboek. Ik vind het prettig dat ik nog zo veel bewegend beeld van hem heb. Al is het me nog niet gelukt om de video te monteren. Daar heb ik de rust en de kracht nog niet voor. Maar ik weet zeker dat het prachtig wordt: een mooi document ter herinnering aan mijn Jeroen.

Hij is mijn grote liefde. Ik ben dolblij dat ik hem heb leren kennen. Het maakt het ook moeilijk, want ik weet dat er zoals hem misschien maar eentje is. Of er al plek is voor een andere man in mijn leven? Ik sta er nog niet voor open. Jeroen is nog te veel bij me. In mijn keuken hangt een schoolbord waarop hij iets liefs heeft geschreven op de dag dat hij ziek werd. Dat heb ik nog steeds niet uitgewist en dat ga ik ook niet doen. Als ik ernaar kijk, hoor ik hem van zijn wolk roepen: "Hé, Gommans, genoeg zo. Ga eens door met je leven en geniet!" Misschien heeft hij gelijk, maar ik vind het nog moeilijk. Ik houd me wel vast aan wat Jeroen altijd zei: 'Onthoud, uiteindelijk komt alles weer goed.' 🍀

